

Anny K-ové jest, že příslušel Anně K-ové nárok na náhradu škody proti žalovanému, žádá právem žalobkyně, by bylo předem určeno, zda jest nárok Anny K-ové na náhradu škody proti žalovanému po právu, neboť jest jednou ze složek nároku žalobkyně.

Nárok na náhradu škody Anny K-ové proti žalovanému z bezprávného činu předpokládá podle §§ 1295 a násl. obč. zák. čin bezprávný, jímž může býti i opomenutí, dále škodu na těle nebo na majetku a příčinnou spojitost mezi oběma a zaviněním žalovaného. Oba nižší soudy zjistily souhlasně, že předpoklady tyto zde jsou, a vyvodily z nich správné závěry a jsou tu tudíž všechny podmínky závazku žalovaného k náhradě škody vůči Anně K-ové, jak právem nižší soudové uznali (§§ 1295 a násl. obč. zák.).

Právní názor dovolatele, že žalobkyni nepřísluší proti němu nárok podle § 65 nemoc. poj. zákona, protože Anna K-ová byla toliko dobrovolným členem nemocenské pokladny a nebyla povinna dáti se proti nemoci pojistiti, jest mylný, vždyť § 65 (2) uv. zák. stanoví, že přechází zákonný nárok na náhradu škody, který přísluší poškozenému proti škůdci, na nemocenskou pokladnu v té výši, v jaké mu poskytla podporu, a že nemocenská pokladna jest jediné oprávněna, uplatniti proti škůdci náhradní nárok. § 65 uv. zák. při tom nerozeznává, zda pojištění poškozené osoby u nemocenské pokladny bylo dobrovolné či nucené. S téhož hlediska vychází i nařízení min. spravedlnosti ze dne 3. srpna 1898 čís. 14.078, jímž se ukládá soudům, by sdělovaly nemocenským pokladnám případy trestného zranění osob, pojištěných u nemocenských pokladen, a výnos min. vnitra ze dne 29. srpna 1898, čís. 28.250, podle něhož měly nemocenské pokladny sdělovati své postižní nároky správě železnic. Rozhodnutí vídeňského správního soudu ze dne 22. ledna 1915 čís. 10.719/A, Budwinski čís. 436, jehož se žalovaný dovolává, se na tento případ nehodí, neboť se týče jen poměru mezi úrazovou pojišťovnou a nemocenskou pokladnou, byl-li kdo pojištěn dobrovolně u úrazové pojišťovny podle zákona ze dne 20. července 1894, čís. 168 ř. zák. a nikoliv nuceně, takže v tom případě nemůže nemocenská pokladna, která poškozenému vyplatila podporu, uplatniti proti úrazové pojišťovně podle § 65 (2) nem. poj. zák. zákonný postup. Na dobrovolné pojištění u nemocenské pokladny — a o ně jde v tomto případě — se ono rozhodnutí nevztahuje. Rozhodným jest toliko, zda poškozené Anně K-ové příslušel zákonný náhradní nárok proti žalovanému, nikoli, zda jí příslušel zákonný náhradní nárok proti nemocenské pokladně. Anně K-ové přísluší však, jak bylo řečeno, proti žalovanému nárok na náhradu škody z činu nedovoleného (bezprávného), s kterým občanský zákon v §§ 1295 a násl. spojuje nárok na náhradu škody.

Čís. 8139.

Navrhl-li vymáhající věřitel exekuci podle §§ 147 a 148 zákona ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák. (o pojišťovací smlouvě) a podle § 294 ex. ř., není s hlediska § 54 ex. ř. zapotřebí, by majetkoprávní

nároky byly v exekučním návrhu blíže udány a by byl již v návrhu podán doklad, že jde o majetkoprávní nároky z pojišťovací polizze životní, znějící na majitele nebo na doručitele.

(Rozh. ze dne 15. června 1928, R I 257/28.)

K vydobytí peněžité pohledávky navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce zabavením majetkových nároků příslušejících dlužníku z pojišťovací smlouvy na život, uzavřené se společností R., příkázáním zabavených nároků až do výše vykonatelné pohledávky a platební zápovědi společnosti R. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursnímu soudu nelze přisvědčiti, že exekuční návrh jest s hlediska ustanovení § 54 ex. řádu tak nedostatečný, že podle něho nemohla býti povolena navrhovaná exekuce. Navrhoval-li vymáhající věřitel, by mu byla povolena exekuce zabavením majetkoprávních nároků dlužníkových, příslušejících dlužníku podle polizze čis. 358.490 z pojišťovací smlouvy na život, uzavřené s pojišťovací společností R., navrhoval-li dále kromě příkázání k vybrání zabavených nároků až do výše jeho vykonatelné pohledávky, by poddlužníci byla dána platební zápověď a povolující usnesení bylo jí doručeno, je zjevno, že mu šlo o povolení exekuce podle §§ 147 a 148 zákona ze dne 23. prosince 1917, čis. 501 ř. zák. o pojišťovací smlouvě a § 294 ex. ř., a proto mu byla právem povolena soudem první stolice navrhovaná exekuce. Nebylo s hlediska § 54 ex. řádu, jak se mylně dlužník domnívá ve svém rekursu do povolujícího usnesení, zapotřebí, by majetkové právní nároky byly v exekučním návrhu ještě nějak blíže udány, a by byl už v návrhu podán doklad, že jde o majetkoprávní nároky z pojišťovací polizze životní, znějící na majitele nebo doručitele, poněvadž vymáhající věřitel nenavrhoval exekuci podle § 148 zákona ze dne 23. prosince 1917, čis. 501 ř. zák. o pojišťovací smlouvě a podle § 296 ex. ř. Na tom nemění nic okolnost, tvrzená dlužníkem v jeho rekursu do povolujícího usnesení, že podle zabavované polizze je z ní oprávněna jak v případě dožití, tak v případě úmrtí Hermína B-ová, tedy že polizze nezní ani na doručitele, ani na dlužníka, nýbrž zní ve prospěch třetí osoby, proti které vymáhající věřitel není oprávněn činiti nárok, neboť tato okolnost nemá nic společného s otázkou, mohla-li navrhovaná exekuce býti povolena, nýbrž týče se jedině otázky, zdali se navrhovaná exekuce setká s úspěchem.

Čís. 8140.

Odpor při rozvrhovém roku, neopodstatněný skutkovým přednesem, jest zamítnouti. Zameškaný skutkový přednes nelze doháněti teprve v řízení opravném.

(Rozh. ze dne 15. června 1928, R I 340/28.)